

Dr Robert Vannoy , Królowie, Wykład 3

© 2012, dr Robert Vannoy , dr Perry Phillips i Ted Hildebrandt

1 Król. 3-11 — Salomon

F. 1 Królewska 2:5-12 Pouczenie Dawida o 3 osobach: Joab, Barzillaj i Szimei

2. Barzillaj

Patrzemy na wersety od 5 do 12 w rozdziale 2 1 Księgi Królewskiej. Dawid poleca Salomonowi rozprawić się z tymi trzema osobami: Joabem, Barzillajem i Szimei. Rozmawialiśmy o Joabie. Drugi to Barzillaj. W wersecie 7 czytamy: „Okażcie jednak życzliwość synom Barzillaja z Gileadu i niech będą wśród tych, którzy jedzą przy waszym stole. Stali przy mnie, gdy uciekałem przed twoim bratem Absalomem”

Kiedy Dawid musiał uciekać z Jerusalem, otrzymał pomoc od Barzillaja. Znajdujesz to w 2 Sm 17:27-29, gdzie czytamy: „Kiedy Dawid przybył do Machanaim , Szobi , syn Nachasza , z Rabba Ammonitów i Makir , syn Ammiela z Lo Debar, i Barzillaj Gileadczyk z Rogelim przynieśli pościel oraz miski i wyroby ceramiczne. Przywieźli też pszenicę i jęczmień, mąkę i prażone ziarno, fasolę i soczewicę, miód i twaróg, owce i ser z mleka krowiego, aby Dawid i jego lud jedli. Mówili bowiem: „Lud ten zgłodniał, jest zmęczony i spragniony na pustyni”.

Później, gdy Dawid miał wracać do Jerusalem, spotkał go Barzillaj i wysłał go w drogę. W 2 Sam. 19:31 czytamy o tym: „Barzillaj Gileadczyk przybył z Rogelim , aby przeprowadzić się z królem przez Jordan, aby go stamtąd odesłać. Teraz Barzillaj był bardzo starym człowiekiem, miał 80 lat. Zaopatrywał króla podczas jego pobytu w Mahanaim , ponieważ był on bardzo bogatym człowiekiem. A król powiedział: „Przeprowadź się ze mną i zostań, Jerusalema ja cię zaopatrzę”. Ale Barzillaj powiedział, że nie chce tego robić. W każdym razie był wielką zachętą dla Dawida i zachowywał się wobec niego lojalnie w czasie, gdy wydawało się, że Absalom odniesie zwycięstwo. Innymi słowy, zrobił to z dużym ryzykiem. Jeśli zamierzasz zaangażować się w opowiadanie się po którejś ze stron

rewolucji, chcesz być prawie pewien, że jeśli interesuje cię samozachowanie, jesteś po właściwej stronie . Ale ryzykując, Barzillaj przybył, by pomóc Dawidowi, nawet pomimo strachu, że w tym momencie Dawid ucieka. Dawid o tym nie zapomniał. Jego lojalność zostaje tutaj nagrodzona i chce, aby rodzina Barzillai została nagrodzona za jego wierność. Mówi więc Salomonowi, żeby okazał życzliwość tym ludziom i kazał im jeść przy jego stole.

3. Szimei

Shimei jest trzecią osobą. Werset 8 mówi: „I pamiętajcie, że macie z sobą Szimei Gera, syna Beniaminity z Bachurim, który rzucił na mnie gorzkie przekleństwa w dniu, kiedy udałem się do Machanaim . Kiedy zszedł do mnie na spotkanie Jordan, przysiągłem mu na Pana: Nie zabiję cię mieczem. Ale teraz nie uważaj go za niewinnego. Jesteś człowiekiem mądrości; będziesz wiedział co z nim zrobić. Sprowadź jego siwą głowę do grobu we krwi”.

Kiedy Dawid uciekał przed Absalomem, spotkał Szimei. To jest w 2 Sam 16:5-14. Szimei był dalekim krewnym Saula. A w wersecie 5 2 Sm 16 czytamy: „Kiedy król Dawid zbliżał się do Bahurim, wyszedł stamtąd mężczyzna z tego samego klanu co rodzina Saula. Nazywał się Shimei, syn Gera, i przeklinał, gdy wychodził. Obrzucił kamieniami Dawida i wszystkich urzędników królewskich, chociaż całe wojsko i straż specjalna były po prawej i lewej stronie Dawida. Kiedy przeklinał, Shimei powiedział: „Wynoś się, wynoś się, człowieku krwi, łajdaku! PAN odpłacił ci za całą krew, którą przelałeś w domu Saula, w miejsce którego królowałeś. Pan przekazał królestwo twojemu synowi Absalomowi. Doszedłeś do ruiny, ponieważ jesteś człowiekiem krwi. Abiszaj, syn Serui , rzekł do króla: „Dlaczego ten zdechły pies przeklina mego pana, króla? Pozwól mi podejść i odciąć mu głowę. Ale król powiedział: „Co mamy wspólnego z tobą, synowie Serui ? Jeśli przeklina, ponieważ Pan powiedział do niego: „Przeklnij Dawida!”, któż może zapytać: „Dlaczego to robisz?”. Wtedy Dawid powiedział do Abiszaja i wszystkich jego sług: „Mój syn, który jest z mojego ciała, jest próbując odebrać

mi życie. O ileż więcej ten Beniaminita! Zostaw go w spokoju; niech przeklina, bo Pan mu nakazał. Może Pan wejrzy na moją udrękę i wynagrodzi mi dobrem za przekleństwo, które dziś widziałem. Dawid i jego ludzie szli więc dalej drogą, podczas gdy Szimei szedł z boczem wzgórza naprzeciw niego, przeklinając po drodze, rzucając w niego kamieniami i zasypując go błotem”.

2 Samuela 19:18-23 mamy kolejne spotkanie z Szimei. Kiedy Dawid wraca do Jerusalemu, czytamy, że Szimei przekroczył Jordani upadł na twarz przed królem i powiedział: „Niech mój pan nie uzna mnie za winnego. Nie pamiętaj, jak źle postąpił twój sługa w dniu, kiedy mój pan, król, odszedł z Jerusalemu. Niech król wyrzuci to z głowy. Albowiem ja, wasz sługa, wiem, że zgrzeszyłem, ale dzisiaj przybyłem tutaj jako pierwszy z całego domu Józefa, aby zejść na dół i spotkać się z moim panem, królem. Wtedy Abiszaj, syn Serui, powiedział: „Czy Szimei nie powinien być za to skazany na śmierć? Przeklął pomazańca Pańskiego. Dawid odpowiedział: Co mamy wspólnego ty i ja, synowie Serui? Dziś staliście się moimi przeciwnikami. Czy dziś ktoś powinien zostać skazany na śmierć w Izraelu? Czy nie wiem, że dziś jestem królem Izraelu? Król powiedział więc do Szimei: „Nie umrzesz”. A król obiecał mu to pod przysięgą”.

Dawid początkowo nie chciał, by jego ludzie podjęli jakiegokolwiek działania przeciwko Szimei. Ale myślę, że w momencie, gdy Dawid udziela instrukcji Salomonowi, w międzyczasie stało się jasne, że przekleństwo Szimei nie pochodzi od Pana. Następnie Dawid nakazuje Salomonowi podjęcie działań przeciwko niemu. Myślę, że podstawa tego jest zakorzeniona w Księdze Wyjścia 22:28. W Księdze Wyjścia 22:28 czytamy: „Nie bluźnij Bogu ani przeklinaj władcę twojego ludu”.

W 1 Król. 21:10 jesteśmy w kontekście kontrowersji między Achabem i Nabotem, gdzie Achab chciał winnicy Nabota, a Jezebel organizuje ten fałszywy proces, aby oskarżyć Nabota. Zwróć uwagę na werset 10 tego rozdziału. Napisała te listy, a w listach jest napisane: „Posadź dwóch łajdaków naprzeciw niego i niech zeznają, że przeklął zarówno Boga, jak i króla. Potem wyprowadź go i

ukamienuj, aż umrze”. Innymi słowy, przeklinanie Boga i króla było czymś, za co ktoś zapłacił życiem. Shimei przeklął króla. Przeklął Dawida. I myślę, że nie powinno to być postrzegane jako osobista zemsta Dawida na Shimei, tylko dlatego, że Shimei go przeklął, że go to uraziło. Myślę, że jest to część politycznego testamentu Dawida, dana w celu potwierdzenia królowania Salomona i coś, co zostało zrobione, aby chronić urząd, który Salomon miał objąć na podstawie prawa Bożego.

Teraz wydaje się, że tworzy to pewne napięcie między tym, co powiedział wtedy, a tym, co mówi Salomonowi później, ale wydaje mi się, że być może wyjaśnieniem tego jest to, że do tego czasu jest jasne, że przekleństwo nie było przekleństwem od Pana.

Dawid w pewnym sensie był człowiekiem krwi. W tym pierwszym fragmencie Dawid mówi w 2 Sam. 6:10; „Jeśli przeklina, ponieważ Pan powiedział do niego: „Przeklnij Dawida”, kto może zapytać, dlaczego to zrobił?” Widzicie, wygląda na to, że w tym momencie David nie jest do końca pewien. Może klątwa jest ważna. Może Pan każe mu przeklinać. Później staje się oczywiste, że to przekleństwo nie pochodziło od Pana. To było z serca Shimei. To nie było coś, co Pan mówił przez Szimei.

2. Skonsolidowane panowanie Salomona – 1 Królewska 2:13-46 W porządku, więc te instrukcje zostały udzielone z perspektywy tym trzem osobom. To jest w 1 Król. 2 w wersetach 13-46 i to jest „2” w twoim zarysie. Jeśli spojrzysz na zarys, pod „A”, „1” to „Sukcesja Salomona na tron: 1:1-2:12”; właśnie na to spojrzeliśmy. „2” to „Skonsolidowana Reguła Salomona, rozdział 2:13-46”.

W tym fragmencie z wersetów 13-46 znajdują się dwa podrozdziały. Pierwszy to 13-35. W wersetach 13-35 Salomon podejmuje działania przeciwko Adoniaszowi i jego dwóm stronnikom, Abiatarowi i Joabowi. Kontekstem tego jest to, że Adoniasz prosi o Abiszag za żonę. Abiszag była kobietą, której zapewniono, że zapewni ciepło Dawidowi na starość. I czytasz w wersetach 13-35

rozdziału 2, że Adoniasz, poprzez Batszebę, prosi Salomona, aby wziął Abiszag za żonę. Widzimy w wersecie 17: „Proś więc, proszę, króla Salomona, nie odmówi ci, aby dał mi Abiszag Szunamitkę za żonę”. „Dobrze” – odpowiedziała Batszeba. „Porozmawiam z królem”. Idzie do Salomona i mówi, że ma prośbę, i mówi werset 21: „Niech Abiszag Szunamitka zostanie wydana za żonę za twego brata Adoniasza”. Zwróć uwagę na odpowiedź Salomona „Król Salomon odpowiedział swojej matce: 'Dlaczego prosisz Abiszaga Szunamitkę za Adoniasza? Równie dobrze możesz prosić o królestwo dla niego — w końcu to mój starszy brat — tak, dla niego i dla kapłana Abiatara i Joaba, syna Serui!’” Myślę, że Salomon uznał, że ta prośba, przekazana przez Batszebę, była próbą zdobyć tron. Mamy notatkę w Biblii do studium NIV w wersecie 22 na temat tego wyrażenia: „Równie dobrze możesz poprosić o królestwo dla niego”. Salomon natychmiast rozumie prośbę Adoniasza jako kolejną próbę zdobycia tronu. Posiadanie królewskiego haremu było powszechnie uważane za oznakę praw do dziedziczenia.

Chociaż Abiszag była dziewicą, ludzie uważali ją za należącą do haremu Dawida. Tak więc małżeństwo z Abiszagiem wzmocniłoby pretensje Adoniasza do tronu. Dlatego Salomon podejmuje natychmiastowe działania: Adoniasz zostaje skazany na śmierć, Abiatar zostaje usunięty z kapłaństwa, a także Joab zostaje skazany na śmierć. To jest w tej sekcji, wersety 13-35.

(Pytanie publiczności) Jak to się stało, że Batszeba nie zdawała sobie sprawy z implikacji prośby Adoniasza?

Odpowiedź: Można by tak pomyśleć. Nie wiem. Jak to wyjaśnisz? Nie wiem, wydaje mi się, że jest niewinna. Wydaje się, że po prostu chce złożyć tę prośbę, najwyraźniej nie dostrzegając w tym żadnego znaczenia, ale Salomon natychmiast dostrzega plan, który się za tym kryje.

Pytanie ucznia: Czy zamierzasz trochę skomentować chwyt Joaba za rogi przy ołtarzu? Oznacza to pozycję schronienia. Czym to się różni od miast schronienia?

Odpowiedź: Myślę, że zasady byłyby takie same. Ale te miasta schronienia lub rogi ołtarza były tak naprawdę tylko dla ludzi, którzy byli niewinni umyślnego morderstwa. Innymi słowy, było zabijanie, przypadkowe zabijanie, zabijanie w pewnych sytuacjach, za które kara śmierci nie była uzasadniona, dla których byłoby schronienie. Myślę, że w tym celu przewidziano miasta schronienia, ale ołtarz byłby alternatywą dla jednego z tych miast. Funkcjonował w ten sam sposób. Uwaga w Biblii studium NIV mówi: „Prawo azylu zostało rozszerzone na tych, którzy przypadkowo spowodowali czyjąś śmierć (Wj 21:14). Salomon miał prawo odmówić tego prawa Joabowi, nie tylko z powodu jego współudziału w spisku Adoniasza, ale także z powodu zamordowania Abnera i Amassy”.

B. Salomon zajmuje się Szimei – 1 Król. 2:36-46a W porządku, druga rzecz jest w rozdziale 2, wersety 36-46a. I właśnie tam Solomon podejmuje działania przeciwko Shimei. Zawarł umowę z Szimejem, że pozostanie w Jerozolimie. Wtedy opuścił go jeden ze sług Szimei. Wyszedł go szukać i opuścił Jerozolimę, łamiąc w ten sposób to porozumienie. Za to więc został skazany na śmierć. Nie zamierzam wchodzić w szczegóły tego. Ale zauważasz zakończenie rozdziału, którym jest 46b. Królestwo było teraz mocno ugruntowane w rękach Salomona. To naprawdę kończy tę pierwszą sekcję.

W konspekcie jest to „A” „Materiał wprowadzający, rozdziały 1 i 2”. Główną ideą tych dwóch rozdziałów jest to, że Pan działa, aby ustanowić Salomona na tronie jego ojca Dawida, a jego królestwo jest teraz mocno ugruntowane. Jest tym, którego Pan wybrał, aby kontynuował dynastię Dawida, a teraz objął to stanowisko. A rozdział 3 jest rozdziałem o mądrości Salomona. Wrócimy do tego później, ponieważ ten temat pojawi się później. Ale w trzecim rozdziale Salomon prosi o mądrość, a ty masz ilustrację dwóch kobiet z dwójką dzieci. Jeden nie żyje, a drugi żyje. Salomon rozsądza to w bardzo mądry sposób. To jest rozdział trzeci, ale nie będę go teraz komentować.

Chcę przejść do czwartej, czyli „D” w twoim zarysie. „Charakterystyka

panowania Salomona”. Jeśli spojrzysz na rozdział czwarty, zauważysz, że jest to rozdział z mnóstwem list i statystyk — zazwyczaj nie jest to coś, co wydaje ci się ekscytujące. Rozpoczyna się w wersetach 2-6 listą głównych urzędników sądowych. Byli to główni urzędnicy Salomona i masz tam całą listę. Następnie w wersetach 7-19 następuje lista dwunastu zarządców okręgów. Wydaje się jasne, że Salomon powołał organizację narodową z namiestnikami dwunastu odrębnych terytoriów. Cel tego, o czym czytacie w wersecie 7: miał dwunastu namiestników okręgów, Israelktórzy zaopatrywali króla w zaopatrzenie i prowiant na dworze królewskim. Każdy musiał zapewnić zapasy na jeden miesiąc w roku. Mamy tu więc dwunastu gubernatorów i dwanaście dystryktów, a obowiązkiem jednego z tych dystryktów było comiesięczne zapewnienie utrzymania i utrzymania rodziny królewskiej. Następnie, gdy przejdiesz dalej w tym rozdziale, znajdziesz szczegółowe informacje na temat rodzajów przepisów potrzebnych do zaspokojenia potrzeb sądu.

Spójrz na werset 22: „Dzienne zapasy Salomona wynosiły trzydzieści korców najczystszej mąki, sześćdziesiąt korców mąki”. To jest codziennie. „Dziesięć sztuk bydła pasącego się w oborach, dwadzieścia sztuk bydła pastwiskowego, sto owiec i kóz, a także jelenie, gazy, sarny i wyborne ptactwo”. Werset 27: „Urzędnicy okręgowi, każdy w swoim miesiącu, dostarczali żywność królowi Salomonowi i wszystkim, którzy przychodzili do stołu królewskiego. Zadbali o to, by niczego nie brakowało. Przynieśli swoje kontyngenty jęczmienia i słomy dla koni rydwanowych i innych koni”. A było ich wiele – werset 26 mówi o czterech tysiącach boksów dla koni rydwanów, dwanaście tysięcy koni.

1) 12 okręgów administracyjnych Teraz, kiedy patrzysz za powierzchnię tych list i statystyk, myślę, że jest kilka rzeczy, które możemy zauważyć. Najpierw spójrz na dwanaście okręgów, których gubernatorzy są wymienieni. Zauważysz, że dystrykty nie pokrywają się bezpośrednio z dwunastoma plemionami i obszarami plemiennymi. Jeśli spojrzysz w dół na tę listę, zobaczysz, że wymieniono sześć

plemion. Zauważ, że werset 8 to Efraim; werset 16 to Asher; a werset 18 to Benjamin. Wymieniono ich sześć, a następnie wskazano ogólne obszary dzielnic. Wydaje się jasne, że w każdym przypadku nie odpowiada ona bezpośrednio granicy plemiennej.

Ale ciekawe jest to, że ani obszar, ani nazwa plemienia Judahnie jest wymieniona. Niektórzy interpretatorzy wywnioskowali z tego, że w systemie podatkowym Salomona za zaopatrzenie jego dworu plemię Judah było zwolnione. I oczywiście plemię Judah było jego własnym plemieniem. Niektórzy więc doszli do wniosku, że plemię Judy Judah w tym systemie podatkowym, aby utrzymać dwór, otrzymało specjalne traktowanie. Rodzi to pytanie o faworyzowanie i, oczywiście, możliwość sprzeciwu. A niektórzy uważają, że jest to część wielu rzeczy, które później prowadzą do podziału królestwa. To takie czytanie między wierszami. Ale nie wspomniano ani o plemieniu, ani o obszarze Judah, więc wyciągnięcie z tego może, ale nie musi, uzasadnionego wniosku. Jest to możliwe. To pierwsza rzecz.

2. Podatki Salomona Drugą rzeczą, na którą należy zwrócić uwagę, jest to, że podatki są dość wysokie. Jak czytamy w wersecie 7, każdy okręg miał zapewnić zaopatrzenie sądu na okres miesiąca. A ilość dostaw była znaczna. Jeśli spojrzysz na werset 22, codzienne zaopatrzenie Salomona wynosiło 30 korsów pięknych kwiatów. Kor to według noty NIV około 185 buszli. Trzydzieści korsów i to na jeden dzień! Pomnóż to przez kolejne 30 miesięcznie. To ogromna ilość zaopatrzenia. To tylko mąka. Sześćdziesiąt garnków mąki, dziesięć sztuk bydła. To jest dzień. Więc razy 30, to byłoby 300 sztuk bydła na miesiąc. Sto owiec — to jest 3000 owiec. Oprócz zaopatrywania dworu musieli także utrzymywać jego konie. Werset 28. Musieli przywieźć kontyngenty jęczmienia i słomy dla koni rydwanowych i innych koni. W wersecie 26 jest napisane, że miał 4000 boksów dla koni rydwanowych i 12 000 koni. Musieli więc zapewnić paszę dla 12 000 koni. I to jest jeden z dystryktów, które musiały to robić przez miesiąc w roku, a w

następnym roku musiały to robić ponownie; trwałoby to rok po roku. Wydaje się, że w czasach Salomona, przy takim dobrobycie, jakie Izrael się cieszyło, nie budziło to większego sprzeciwu. Wydawało się, że ludzie są w stanie sobie z tym poradzić i znieść to bez zbytniego zdenerwowania.

Ale myślę, że od razu przychodzi mi na myśl ostrzeżenie Samuela z 1 Sm 8, kiedy ludzie po raz pierwszy przyszli i poprosili o króla. Dał im ostrzeżenie. I powiedzieli, że jeśli macie króla takiego jak okoliczne narody, to co on zrobi? Będzie brał, brał, brał. W 1 Sm 8:11 i dalej czytamy, że zabierze twoich synów, zabierze twoje córki, zabierze twoje plony. Myślę, że 1 Sm 8 zaczyna się tutaj pojawiać nie tylko jako wyimaginowana gra.

Wydaje się, że podatki, które ustanowił Salomon, stopniowo zaczęły być odczuwane jako ciężar. I jako coraz bardziej realne brzemie, kiedy dojdiesz do 1 Królów 12:4, czytamy, że ludzie mówią, że Roboam, syn Salomona: „Twój ojciec nałożył na nas ciężkie jarzmo, ale teraz zmniejsz ciężką pracę i ciężkie jarzmo, które on przywdziejcie nas, a będziemy wam służyć”. Widzisz więc, że do czasu śmierci Salomona i sukcesji Roboama było to odczuwane jako prawdziwy ciężar. A ludzie chcieli, żeby to było lżejsze, a Rechoboam naprawdę by tego nie zrobił. W porządku, więc to druga sprawa – wysokie opodatkowanie.

3. Królestwo Salomona jak inne narody contra Deut. 17 Trzecią rzeczą jest to, że panowanie Salomona zaczyna coraz bardziej przypominać panowanie okolicznych narodów. Myślę, że początkowo tak nie było. Wydaje się, że kiedy Saul został królem, miał bardzo małą organizację. Zachowywał się bardziej jak sędzia niż król. Jaki miał dwór był skromny. Dzięki Davidowi dwór staje się bardziej widoczny i zorganizowany. Rośnie. Dawid zbudował pałac. Dawid miał harem. Ale to idzie dalej w przypadku Salomona. Tak więc, gdy dojdiesz do Salomona, jego dwór, jego pałac i jego harem są równe najważniejszym władcom starożytnego świata. Można to zobaczyć, porównując statystyki 1 Księgi Królewskiej 4, na które patrzyliśmy, ze statystykami z czasów Dawida. Możesz

wrócić i spojrzeć na listę urzędników na dworze Dawida. Jest to znacznie mniejsza lista niż w czasach Salomona. Znajdziesz to w 2 Samuela 8:15-18. Tak więc liczba wysokich urzędników na dworze Salomona znacznie wzrosła. Inną rzeczą, która jest tutaj znacząca, jest rozwój armii Salomona, mimo że Dawid jest tym, który stoczył wszystkie te bitwy, a Salomon był w zasadzie człowiekiem pokoju, o ile faktycznie wyruszał i prowadził wojnę. Naprawdę niewiele z tego zrobił.

Salomon budował fortyfikacje i utrzymywał sojusze, ale w wersecie 26 czytamy, że miał 4000 boksów dla koni rydwanów i 12 000 koni. Przed czasami Salomona armia Izraela nigdy nie miała koni ani rydwanów. Jest to znaczące dla Izraela, ponieważ w tym sensie był wyjątkiem w ówczesnym świecie. Inne narody przez długi czas miały rydwany i konie. Myślę, że jest to również związane z tym, jak Izrael miało być inaczej. Jeśli pamiętacie, kiedy Izrael w czasie podboju walczył z koalicją królów w północnym Kanaanie, Pan powiedział Jozuemu, że wyda te armie w Izraela ręce. Spójrz na Jozuego 11:6 i na to, co wtedy powiedział Pan. Ci królowie mieli rydwany i konie. W Jozuego 11:6 czytamy: „PAN rzekł do Jozuego: Nie bój się ich, bo jutro o tej porze wydam ich wszystkich Izraela abitym. Masz przecinać ścięgna ich koniom i palić ich rydwany”. Normalną rzeczą byłoby schwytanie koni i rydwanów i użycie ich samemu. Tak zawsze działały operacje wojskowe. Jeśli uda ci się pokonać inną armię, otrzymasz dużo broni wojskowej i zapasów, które wzmocnią twoją własną armię. Ale Pan powiedział Jozuemu, kiedy pokonali tę koalicję królów, aby podcięli ścięgna ich koniom i spalili ich rydwany.

Jeśli wrócisz do Księgi Powtórzonego Prawa 17, gdzie masz prawo króla, Mojżesz mówi, że kiedy przyjdą do kraju i ostatecznie ustanowią króla, to są rzeczy, które królowie będą robić. Jedną z rzeczy, których król nie miał robić, wymieniono w Księdze Powtórzonego Prawa 17:16: „Królowi nie wolno nabywać dla siebie wielkiej liczby koni ani zmuszać ludu do powrotu do Egiptu”. Pan powiedział ci, że nie masz wracać tą drogą ponownie. Królowi nie wolno

zdobywać wielkiej liczby koni”.

Dawid kontynuował politykę Jozuego zgodnie z prawem króla. Spójrz na 2 Samuela 8:4. 2 Samuela 8 to katalog podbojów Dawida. W czwartym wersecie czytamy: „Dawid zdobył tysiąc swoich rydwanów”, to jest Hadadezera, syna Rachab, króla Soby, ale kiedy udał się, aby przywrócić kontrolę nad rzeką Eufrat, „Dawid zdobył tysiąc swoich rydwanów, siedem tysięcy woźniców i dwadzieścia tysięcy piechoty. Przeciął ścięgna u wszystkich koni rydwanu z wyjątkiem stu”. Wszyscy oprócz 100. Pomiął 100; to niewiele w porównaniu z tysiącami w mieście Solomona. Powtórzono Prawa 17:16: „Królowi nie wolno nabywać wielkiej liczby koni”. Wielka liczba koni; Nie jestem pewien, czy 100 koni było naruszeniem tego. Można powiedzieć, że Dawid otworzył drzwi. To z pewnością więcej niż Jozue, ale Jozue oczywiście odpowiadał na konkretne polecenie. Pan powiedział, aby to zrobić. W tym innym kontekście wydaje się, że nie ma określonego polecenia. Myślę, że o co chodzi, myślę, że widzimy zmianę, kiedy przychodzimy do Salomona, ponieważ ma on tak dużą siłę militarną. Wydaje mi się, że Pan nie chciał, aby Izrael był jak okoliczne narody, jeśli chodzi o organizację wojskową i zbrojenia. Ale wraz z Salomonem wszystko wydaje się zmieniać.

Notatka z NIV Study Bible, porównująca 1 Królów 4:26 z 1 Królami 10:26 i 2 Kronik 1:14, wskazuje, że Salomon miał 1400 rydwanów, co oznacza, że utrzymywał stajnie dla dwóch koni na każdy rydwan z miejscami dla około 1200 koni rezerwowych. Dla porównania, asyryjska relacja z bitwy pod Karkar w 853 r., mniej więcej sto lat po Salomonie, podaje 1200 rydwanów z Damascus, 700 rydwanów z Chamat i 2000 rydwanów z Izrael (Królestwa Północnego).

Wygląda więc na to, że tutaj Salomon zaczął naśladować okoliczne narody, budując tę siłę militarną do co najmniej podobnej, jeśli nie wyższej siły. Chcę do tego wrócić później. Ale patrzmy tylko na kilka rzeczy ukrytych pod powierzchnią tych list statystyk w rozdziale 4.

Myślę, że kiedy rozważymy wszystkie te rzeczy razem, otrzymamy sprzeczne sygnały dotyczące tego, co dzieje się w czasach Salomona. Myślę, że

przede wszystkim statystyki wydają się mówić, że w tym królestwie pokój zapanował pod rządami Salomona i mam na myśli obfitość. Czytasz w rozdziale 4 wersecie 20: „Ludzie Judahi Israelbyli liczni jak piasek na brzegu morza; jedli, pili, byli szczęśliwi.” Ich życiu nie zagrażają wojny ani zagraniczni wrogowie. Spójrz na wersecie 25: „Za życia Salomona Judahi Israelod Dan do Beer-Szeby żyli bezpiecznie, każdy pod swoją winoroślą i drzewem figowym”. Więc masz tę ideę królestwa w pokoju. Są szczęśliwi. Są zadowoleni.

4. Mądrość Salomona Żyją bezpiecznie, a Salomon jest władcą o bardzo wielkiej mądrości, wnikliwości i szerokim zrozumieniu. Czytasz o tym w rozdziale 4, wersecie 29: „Bóg dał Salomonowi mądrość, bardzo wielką wnikliwość, rozległość zrozumienia, mierzalną jak piasek na brzegu morza. Jego mądrość przewyższała mądrość wszystkich ludzi Wschodu”. Więc pod pewnymi względami widzicie Boże błogosławieństwo. To jest widoczne i macie to królestwo pokoju pod rządami Salomona. Ale jak powiedziałem, są sprzeczne sygnały. Jednocześnie statystyki te rodzą niepokojące pytania. Wydaje się, że królestwo Salomona zaczyna upodabniać się do wzoru królestwa okolicznych narodów. Wprowadza się podatki, które później stają się ciężkim jarzmem i ciężarem.

Analiza i zastosowanie Vannoya

Myślę, że to, co znajdziesz, i dlatego spędzam nad tym tak dużo czasu, wydaje mi się, że widzisz pęknięcia w tym królestwie od samego początku. Podatki stają się dużym obciążeniem. Pokazane faworyzowanie Judah, jeśli jest to właściwe zrozumienie, jest czymś, co również może łatwo doprowadzić do niezgody i niezadowolenia. Można powiedzieć, że wprowadzenie koni i rydwanów — w takim stopniu, w jakim je znajdziesz — wydaje się złowieszcze. Tak więc są to niepokojące elementy, które, jak sądzę, gdy czytasz historię dalej, okazują się ostatecznie śmiertelne dla kontynuacji tego pokojowego królestwa –

lub tego królestwa pokoju – i ostatecznie przyczyniają się do jego upadku.

Myślę, że to pokazuje, że nawet jeśli masz tutaj rozdział ze statystykami, które mogą być postrzegane jako przyziemne informacje o niewielkim duchowym znaczeniu, to jeśli naprawdę spojrzysz trochę głębiej, jest wiele duchowego znaczenia w tego rodzaju listach przyziemnych liczb imiona i ile buszli tego i tamtego. Myślę, że życie jest niepodzielne. Nie żyjemy w dwóch sferach, które nie mają ze sobą nic wspólnego: duchowej i nieduchowej. Można powiedzieć, że ten rozdział dotyczy głównie spraw przyziemnych, ale mają one znaczenie duchowe.

Myślę, że w naszym życiu również możemy angażować się w rzeczy, o których możesz powiedzieć, że nie mają duchowego znaczenia, ale to oszustwo. Wszystko, co robimy, przyspiesza lub utrudnia naszą więź z Panem. I to z pewnością odnosi się do Salomona w tej sytuacji. Widzę, że przesadziłem. Pozwól, że się tu zatrzymam. Nie zakończyliśmy tej sekcji. Następnym razem napiszę więcej komentarzy.

Przepisywane przez Shelley Van De Weert
Z grubsza zredagowany przez Teda Hildebrandta
Edycja ostateczna autorstwa dr Perry'ego Phillipa
Ponownie opowiedziane przez dr Perry'ego Phillipa